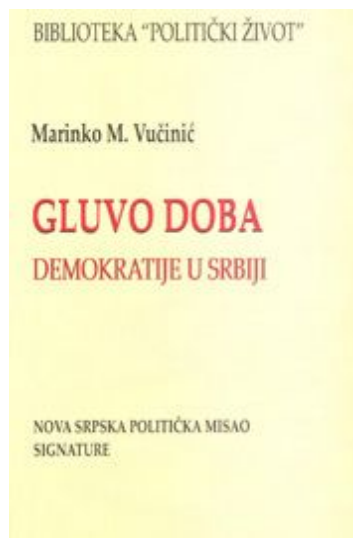

(Приказ књиге: Маринко М. Вучинић, *Глуво доба демократије у Србији*, издавачи, Нова српска политичка мисао и Сигнатуре, Београд, 2012)

Политички аналитичар средње генерације Маринко М. Вучинић штампао је књигу својих политичких анализа, које је, нешто мање од једне деценије, континуирано објављивао на сајту Нове српске политичке мисли, у часописима *Херетикус* и *Књижевни лист* и дневним листовима

Политика

и

Данас

. Важно је напоменути да се Вучинић, као политички аналитичар, формирао у кругу Нове српске политичке мисли, несумњиво, нашег водећег часописа за политичку теорију, који се доследно залаже за ургентни повратак критичности, начелности и моралности у политику и друштвени живот.

Наслов овог осврта није никаква случајна алузија на једну филозофску књигу трагично преминулог председника Демократске странке Зорана Ћинђића, који је био, несумњиво, један од симбола петооктобарских политичких промена и еуфорично слављене српске демократске револуције. Сва дешавања која су пратила кратку Ћинђићеву премијерску епизоду, и потоње српске демократске владе, само су додатно крњила углед и скромне демократске потенцијале српске политичке елите. О томе какав је ауторов став о консеквенцама ерозије моралних принципа на нашу јавну и политичку сцену у протеклом раздобљу речито говори већ сам наслов његове књиге – *Глуво доба демократије у Србији*. У периоду од 2004. до 2012. године, Вучинић је, у нешто више од четрдесетак чланака и осврта, зналачки исписао детаљну критичку хронику суморног политичког живота савременог српског

друштва.

Настојећи да што прецизније и упечатљивије прикаже актуелно стање демократије у Србији, аутор, помало на парадоксалан начин, екстензивно наводи цитат из чланка објављеног у часопису Мисао 1920. године у којем се критички говори о катастрофалном стању демократије у нашој земљи. Писац овог чланка с нескривеном резигнацијом истиче да партијски живот код већине грађана “изазива одвратност”. Штавише, многи људи сматрају да су проблеми који оптерећују друштво последица постојања партија. Рад политичких партија одобравају само они који од њих имају личну корист. Главну ману постојећих партија, аутор чланка види у начину њиховог вођења. Грађане посебно иритира то што се политичке партије не баве реализацијом својих програма, већ, углавном брину о личним и котеријским интересима и циљевима. Иако је од настанка цитираног текста прошло нешто више од осам деценија, Вучинић с резигнацијом констатује да се овој дијагнози нашег политичког живота ни данас не може ништа одузети. Напротив, облици моралне и политичке корупције и данас, као и почетком XX века дубоко прожимају не само политички живот, већ и остале сфере друштва.

Пажљиви читалац, међутим, приметиће да Вучинићева збирка радикалних критика и политичких анализа, нуди много више од саме детекције црних рупа српског политичког универзума. Аутор се посебно бави анализом кључних јавних дебата о европеизацији и модернизацији нашег друштва и реформи његових институција. У тим споровима, он посебно разматра полемичке ставове о “петооктобарским монтањарима”, и тзв. “мисонарској интелигенцији” Слободана Антонића, који су у нашој јавности покренули расправу о проблему концепта и темпа реформи друштва и питање о улози интелектуалаца у јавном животу и потреби промене културног модела савременог српског друштва.

